

«Θυμάμαι, όταν η ευχή μπήκε για πρώτη φορά στην καρδιά μου, είχα μεθύσει από μια απερίγραπτη γλυκύτητα..»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

[eksofilo.xaralabos.dionisiatis](#)

*Αρχιμ. Χαράλαμπος Διονυσιάτης - Προηγούμενος Ιεράς Μονής Διονυσίου
Αγίου Ορους (+ 1908- 2001)*

-Γεροντα, μπορείτε να μας πείτε λίγα λόγια για την προσευχή;

- Η προσευχή, παιδί μου, χρειάζεται σωματική βία. Εγώ ήμουν εκ φύσεως άνθρωπος ασυνήθους σωματικής αντοχής και «έπεφτα» με ορμη και δυνατό πόθο Θεού στα μοναχικά αγωνίσματα. Ο Γεροντας μου, μας είχε επιβάλει να αγρυπνούμε κάθε νύκτα 5-6 ώρες κάνοντας οι πιο δυνατοί προσευχή και οι κάπως αδύνατοι να διαβάζουν και κάποιο βιβλίο. Εγώ προσευχόμουν πάντοτε όρθιος, διότι αν καθόμουν, μ' έπιανε ο ύπνος.

Η βία στην προσευχή διαρκεί μέχρι μισή ώρα. Κατόπιν έρχεται η Χαρις και η προσευχή πλέον ενεργείται μόνη της προσφέροντας γλυκές πνευματικές εμπειρίες.

Στα οκτώ πρώτα χρόνια της μοναχικής μου υπακοής στον Γεροντα μου, όταν προσευχόμουν τις νύκτες, ενόμιζα ότι άνοιγαν οι Ουρανοί, λόγω της πλουσίας επισκέψεως της Χαριτος. Ο νους μου, τουλάχιστον δύο φορές την εβδομάδα, ανέβαινε σε θεωρία του Θεού. Στην κατάσταση αυτή ο άνθρωπος, δεν μπορεί να λέγει πλέον την ευχή. Ο νους, η καρδιά ενώνονται με την ευχή, δηλαδή με την αίσθησι της παρουσίας του Θεού. Η ψυχή είναι αποξενωμένη από τον έξω κόσμο, και γίνεται όλη φωτεινής και καταλυκτική. Καρπός αυτής της θείας ενώσεως είναι μία ανεκκλήτη γλυκύτης, η οποία άλλοτε διαρκούσε μέχρι 4 ώρες και άλλοτε ολιγώτερο, όσο δηλαδή ήθελε ο Θεός.

Όταν σταδιακά η Χαρις αναχωρούσε, άφηνε κάθε φορά κάτι νέο και καινούργιο

μέσα μου. Δηλαδή, μετά από κάθε νυκτερινή προσευχή μου, δεν ήμουν ο ίδιος την επομένη ημέρα. Ο Πανάγαθος Θεός, μου προσέθετε Χαρι επάνω στην Χαρι και αυτή η ευλογία πολύ με παρηγορούσε και μου δυνάμωνε τα φτερά της πίστεως και της αγάπης για τον Χριστό.

Θυμάμαι, όταν η ευχή μπήκε για πρώτη φορά στην καρδιά μου, είχα μεθύσει από μία απερίγραπτη γλυκύτητα. Ημουν σαν εκστατικός. Δεν άντεξα από την χαρά μου και επήγα στον Γεροντα, παρότι ήτο νύκτα, να τον ρωτήσω:

-Γεροντα έχω να σε ρωτήσω κάτι. Αυτό κι αυτό μου συμβαίνει.

-Αυτό, παιδί μου, είναι μεγάλη κατάστασις της προσευχής. Κανένας δεν την απέκτησε απ' όσους Μοναχούς ε γνώρισα τόσα χρόνια. Μονο σε μένα μου την δώρισε ο Θεός, και τώρα το ίδιο βλέπω και σε σένα. Μετά απ' αυτή την κατάστασι, υπάρχει και η τελευταία, κατά την οποία ο νους του ανθρώπου πηγαίνει στον παράδεισο.

Ο Γεροντας μου συγκινήθηκε από αυτό που έμαθε, μ' αγκάλιασε και μ' άσπασθηκε.

Εμένα ο νους μου δεν πήγε ποτέ στον παράδεισο, ενώ ο Γεροντας μου, είχε πάει με τον νου του πολλές φορές, όπως μας διηγείται ο ίδιος στις επιστολές του.

από το βιβλίο: «ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΕΡΟΝΤΑΔΕΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ» – Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου – ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ – ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩ – 2005

Πηγή: simeiakairwn.wordpress.com